

Večno nekdo

2. del literarne zgodbe o nasilju in ljubezni

Večno nekdo je zgodba o mladostnici, ki živi ob z alkoholom zasvojeni materi in nasilnim očimom. Vse dokler enkrat ne izgubi razuma in očima ubije ...

Sanjo sem prvič srečala med enim izmed mojih dolgih sprehodov po parku. Sama je sedela tam na klopci, povsem zamišljena, zamaknjena in srečna. Čeprav je njena mimika jasno izražala, da ne želi, da bi jo kdorkoli motil, sem kljub vsemu prisledla in začela z neko neumno debato o vremenu. Še danes ne vem zakaj, ampak nekaj na njej me je tako neustavljivo privlačilo. In kljub začetnemu presenečenju ter nelagodju, sva kmalu zapadli v debato ter pozabili, da se poznavata komaj pet minut. Ko se je stemnilo pa sva pogovor nadaljevali še na kavi.

To kavo pa sva potem ponovili skoraj vsak dan. Po več ur sva sedeli v čajnici, se predstavili zgolj v sosednji kafič in klepetali o nepomembnih stvareh. Začeli sva spoznavati druga drugo, povedali sva si ogromno o najinih usmiljenja vrednih razmerjih, skratka postala je oseba, ki me je zagotovo poznala bolje od vseh. In čeprav najini pogovori ponavadi tematsko res niso bili posebej globoki, je kljub vsemu najbolj štel občutek bližine in dejstvo, da sem vedela, da je nekdo tam, ko ga potrebujem. Spoznala sem tudi, kako narobe sem jo pravzaprav precenila, kajti bila je izredno inteligentna in to je verjetno lastnost, ki jo na ljudeh najbolj občudujem. **Pogosto sem jo klicala sredi noči, samo da sem pregnala svoje krute sanje, o katerih sem ji tolikokrat hotela povedati, a nikoli nisem zbrala dovolj poguma.** Ko sedaj razmišljam, kaj sva govorili vse te noči, se sploh ne spomnim, a nikoli nisva molčali. Pogosto sva tudi hodili skupaj ven, spoznala sem njene prijatelje in marsikdaj sem ji zavidala njeno brezskrbno, lepo urejeno življenje. A tega ni nikoli izvedela. Kot tudi ni nikoli izvedela, zakaj sem tako zaprta vase in me je, kot je rekla sama, težko razumeti. Bajje sem preveč egoistična in mogoče ima prav. Imam izredno težaven karakter, mogoče sem tako ponosna nase, ker se mi zdi, da sem si ga izklesala prav sama v težkem boju s sabo in drugimi. In ker se mi konec koncev zdi, da sem sama edino na kar se lahko zanesem, edina oseba, ki me ne bo razočarala. Poleg tega pa sem vedno bila samotarka, ki se je zapirala pred svetom. In takšni navsezadnje morajo ljubiti samega sebe, drugače propadejo.

Kakorkoli, to je bila osnova za najine kasnejše nespoznanje. Povod pa je bil povsem drugačen.

Ona in Matjaž. Predstavila sem ju in pogosto smo hodili skupaj na pijačo. Sprva se nista najbolje razumela, a mi je nekako uspelo, da sem ju zblížala. Pa sta se preveč zblížala. Po več ur sta vsak dan klepetala po telefonu in med njima se je začela rojevati pristna romanca. Ljubezen. Jaz pa sem se počutila povsem odrinjeno. Sploh mi nista več zaupala svojih težav, pogosto sta govorila o meni za mojim hrbtom, poleg tega pa sta mi ves čas lagala o tem, kam gresta, s kom sta. In tako sem se sprva oddaljila od njiju, nato pa sem se z obema tudi sprla. Res je, bila sem zlobna, a nikakor si nisem mogla pomagati. Spet sem se počutila razočarana, prevarano, neljubljeno. Takrat so se ponovno obudile vse moje travme iz preteklosti in spomnim se, da sem razmišljala nekako takole:

»Kako prekleto je to življenje. Kako noro. Tako se trudimo za srečo, pa je vendarle ne moremo obdržati. Tokrat sem izgubila najboljšo prijateljico, kar sem jih kadarkoli imela. Koliko lažje se je raziti z nekom, ki ga ne maraš, kot z nekom, ki je najpomembnejši del tebe. Pa ga sploh ne moreš kriviti. **Priznam, mogoče naju je uničilo moje ljubosumje. Toda tako je. Tako sem**

čutila. Tega nič ne more spremeniti. Kako prekleto. Kako noro je vse skupaj. Nihče ni kriv. Samo to prekleto življenje. Koliko lažje bi bilo, če bi lahko nanjo stresla svojo jezo. Res je, bila je psica. Toda ni tudi ona zgolj iskala sreče? Sedaj ima njega. Sedaj me ne potrebuje. Kako noro je to, ko pa vendarle ni res. Toda ne morem si pomagati. Kako nemogoč občutek je to. Popolna nemoč. Ni veš, da se je usoda poigrala s tabo. Ko ni rešitve, pa naj se še tako trudiš. Pomislim na vse skupne trenutke. Koliko lepega sva si dali, pa vendarle se je vse skupaj končala tako. Nikoli ne bo sprave. Prijateljstva. Srečnega konca. Pač ne vidiš več koraka naprej. Steze, ki bi te rešila. Poti. Upanja. Vse te trga od bolečine pa vendarle ne moreš spremeniti ničesar. Ne moreš obvladati svojih čustev. Odrezali so ti kos telesa, ti pa lahko zgolj gledaš in žaluješ. Ni stvari, ki bi zlomljen odnos ponovno povežalo v celoto. Ni upanja. Končano je. Kaj naj naredim? Najhuje je, da ničesar ne moreš.

In čeprav je ta trenutek nemogoče misliti karkoli drugega, moraš biti hvaležen za to, kar si imel. Naredilo te je boljšega. Drugačnega. In mogoče je vse naše življenje sestavljeno zgolj iz tega. Iz let iskanja in sekund najdbe. Pa vendarle moramo biti hvaležni za vsak najmanjši žarek. In morda bom tudi jaz lahko nekoč gledala brez bolečine na vse skupaj. Mogoče.«

To sem ji takrat tudi povedala in potem sva poskušali vse skupaj nekako zgladiti. Uspelo nama je, toda le za kratek čas. A kmalu so se najini prepiri ponovili in še poglobili. Ugotovila sem resničnost tega, da ni stvari, ki bi zlomljen odnos ponovno povežala v celoto, kajti očitki ostanejo in ves čas se ponavljajo stare zgodbe. Dogodki kot so ti nas preveč zaznamujejo, da bi lahko potem še ponovno verjeli v to osebo, rane ostanejo in v najbolj neprimernem trenutku stara bolečina ponovno zaživi. In tako sem tudi jaz dokončno izgubila edina prava prijatelja, ki sem jih takrat imela.

Kajti nekako ji je uspelo tudi Matjaža odvrniti od mene. Revček je bil tako zaljubljen, da sploh ni videl resnice. Ona je bila svetnica in karkoli je naredila, je bilo božansko. Kajti to je počela boginja. Kako noro je vse skupaj. Kako banalno. Verjetno sem bila za njegovo odtujitev v veliki meri kriva tudi sama, saj sem v želji, da ne bi izgubila nje, marsikdaj rekla kakšno gorko na njegov račun. In ona tega seveda ni pozabila izkoristiti. Kakšna psica je bila. Kakšna psica je. In kako neumna sem bila. Tudi sama sem prepozno spoznala, da je on edini, ki je česarkoli vreden.

Spomnim se neke skupne pijače, na kateri sem govorila zgolj z njim, ona pa se je odločala med ignoriranjem in zmerjanjem. Sploh me ni pozdravila, kritizirala je mojo obleko, me brcala pod mizo. Kakorkoli, kruto je v kaj se lahko spremenijo stara prijateljstva in kako lahko dober človek postane nekakšna neprepoznava gmota prevzetnega, vzvišenega, neumnega in hudobnega. Toda trpela je. In vse vemo, kaj dela bolečina z ljudmi. Jaz še najbolje.

Spet sem bila sama. Spet obupana. Spet z zlomljenim srcem. Le da sem tokrat spoznala temačnosti življenja, izgubila sem tiste sanje, v katere sem kot majhna deklica tako močno verjela. Tiste sanje, ki so me držale pokonci, ko je bilo najhuje. Edino, kar mi je ostalo, je bil spomin na truplo vrženo v vodnjak poleg moje hiše, nočne more o njegovem vstajenju in vera, da enim sreča ni namenjena. Kljub vsemu pa sem se naučila, da štejejo res zgolj trenutki, te pa si v tem peklu, ki ga imenujemo življenje, lahko ljudje, ki znamo biti tudi kdaj pa kdaj dobri, lahko damo. In teh, ki sem jih preživela s prijatelji ali moškimi, ki sem jih ljubila, mi na nek način nihče ne more vzeti. Ko le moje srce ne bi tako krvavelo, bilo tako nezaupljivo in nezmožno ljubezni. Mogoče je najhuje to, da sem bila prepričana, da sem svojo največjo ljubezen že doživela, pa sem jo izgubila. A kot sem se naučila kasneje, ne ljubimo le enkrat v življenju. Morda ljubimo zgolj eno dušo, a ta se nam lahko prikaže v različnih obrazilih. A tega takrat še nisem vedela, za to spoznanje sem morala umreti.

Vendarle so bilo to eni izmed hujših dni v mojem življenju. Zapadla sem namreč v globoko depresijo. Mogoče sem imela prej

I sat down on the street, took a look at myself ... said where you going man you know the world is headed for hell
say all goodbyes if you've got someone you can say goodbye to

res precej težjo življenje, a se nisem pretirano zavedala lepote življenja. Sedaj pa sem spoznala, da ni vse tako črno in da obstajajo ljudje, ki so srečni. Pravzaprav sem tudi jaz za kratek utrinek bila. Ves čas sem namreč hrepenela po ljubezni in prijateljih, ko pa sem to končno našla in mi je pomenilo bistvo mojega obstoja, se nisem mogla sprijazniti s ponovno samoto, ki se mi je zdela nevredna življenja. Začela sem verjeti, da zaradi svojih preteklih dejanj nikoli ne bom našla prave sreče, saj konec koncev po krščanski morali umor predstavlja smrtni greh. In Boga sem se vedno bala. Sprva sem še verjela vanj, potem pa sem ob kopici razočaranj izgubljala upanje. Kljub vsemu pa ga je nekaj še vedno ostalo v meni in v najhujših stiskah sem ponovno odkrilo svojo vero. Ko sedaj iščem vzroke, glavni razlog najdem v večnem strahu, da bi me odkrili, povod pa v Matejevem odhodu. In čeprav me je prav on pahnil v to stanje, je bil prav tako moj rešitev.

V tistih dneh nisem počela ničesar. Ne jedla, ne spala, ne zapustila hiše. Zgolj ležala sem, se smilila sama sebi, razmišljala o preteklosti in brez upanja gledala v prihodnost. In moja preteklost je takšna, da o njej ni smem razmišljati, v nasprotnem primeru namreč nisem sposobna sprejeti same sebe. In tega sem se počasi zavedla, a rešitev sem iskala na napačen način.

Ponovno sem namreč poskušala pozabljati preko seksa. Tokrat sem se še bolj radoživo predajala vsem, ki so me hoteli. No ja, skoraj vsem. Izločila sem namreč vse tiste, ki so me vsaj malce privlačili in vse tiste, ki so se trudili biti prijazni ali zgolj govoriti z mano. Sama sebe sem prezirala in hotela sem, da mi ta prezir pokažejo tudi drugi. Počasi sem se navadila na internet, še posebej na različne sadistične forume. Tam sem se namreč sprva ponujala vsem, ki so hoteli izživeti svoje nasilne fantazije. Ko pa sem prišla v njihov krog, pa sem tako navdušila vse in odtlej so oni iskali mene. Kako je pravzaprav zanimivo, kako tukaj ne najdeš nekih klasičnih nasilnežev, ampak moške, ki vedno igrajo mirne moške in očete. Uspešneže, ki vedo, kaj hočejo in jim ni mar za žrtve.

Njegov nick je bil bolečina in takoj me je pritegnil. Dolgo sva klepetala preko spleta, dokler se nisva dogovorila, da se srečava. Da bo igral mojega posiljevalca. Stala sem tam na ulici, dokler me ni nekdo napadel. Vse je bilo dogovorjeno in vedela sem, da je on, a jaz ga zaradi pravil igre ne bi smela videti. Najprej me je podrl na tla, nato pa je odnehal. Osvobodila sem se in pred sabo sem zagledala njegov obraz. **Obraz edinega človeka, ki sem ga resnično ljubila.** Zgolj zrla sva drug v drugega.

Zasmejal se je, a njegov smeh je bil žalosten in prisiljen. Vedela sem, da bi najraje zajokal. Dogovorila sva se, da igre ne bova nadaljevala, a bova kljub vsemu odšla na kakšen čaj. Kot vsak normalen par, če le ti sploh obstajajo, sva klepetala tam v lokalni o vremenu, športu in politiki. Po več urah brezpredmetnega pogovora, sva vedela, da bi se morala ločiti, a tega nihče izmed naju ni zmogel. Zgolj sprehajala sva se in najini prsti so se prepletli. Nežno. A hkrati sva si želela, da bi obstalo tako za večno. Čutila sem njegovo ljubezen.

Nato sva odšla do najinega kraja. In tam sva se ponovno ljubila. Ne vem, mogoče je moja napaka, da sem preveč obsedena s spolnostjo. Da vse probleme rešujem tako. Toda le takrat je nek del mene, ki je v mladosti vedno trpel, zadovoljen. Le takrat sem na nek način mirna in pripravljena sprejeti druge. Vendar pa je bilo tisto najino ljubljenje povsem spontano. Polno potrebe in ljubezni. Hrepenenja. Poznal me je tako, kot me ni poznal še nihče. Intuitivno je predvidel vsak moj gib, vsako mojo reakcijo. In njegov jezik me je povsem obnarel. Kot bi se najini energiji pretakali in povezala v nerazdružljivo celoto. **Nikakor nisem mogla najti načina, kako bi ga dovolj vsrkala, se ga dovolj naužila, dovolj oprijela. Oklepala sem se ga in nikoli več ga nisem hotela spustiti.** Edino kar sem hotela, je on. Ni mi bilo

mar, če naslednji trenutek umrem, samo, da bi bil on ob meni. Nikoli ga nisem dovolj poznala, a vedno sem ga ljubila in razumela.

Potem sva tam ležala objeta in nisva se hotela ločiti. Več ur sva molčala in nihče izmed naju ni upal spregovoriti. Razbiti idile. Ponovno sem se spraševala, zakaj nisva skupaj. Ponovno nisem našla odgovora. Ponovno me je poljubil. Ponovno sem se mu odzvala. Ponovno predala. Tako sva bila še ves naslednji dan. Nato je odšel. Mi rekel, da bom vedno edina. Da me bo vedno ljubil. Da me je vedno ljubil. Nisem ga hotela spustiti. Čutila sem, da odhaja za vedno, a ga nisem znala zadržati. Pozabila sem na ves svoj ponos in ga rotila naj ostane. **Kot majhen otrok sem ga držala za roko in klečala pred njim kot nisem nikoli pred Bogom.** On pa je rekel le, nikoli ne boš razumela. In res nisem. Pa ne tega, česar je mislil, da ne bom.

Nikoli ne bom razumela tega, da me je pustil tam, samo. Tako prekleto samo. Brez življenja, kajti moje je odšlo z njim. Nikoli ne bom razumela tega, da mi ni zaupal. Nikoli ne bom razumela tega, da mu moja ljubezen ni bila dovolj. **Nikoli ne bom razumela tega, da se je lahko usedel v avto in zaprl garažo.** Nikoli ne bom razumela tega, da je vžgal avto in si ni premislil. Nikoli ne bom razumela tega, da so poročali, da je umrl. Nikoli ne bom razumela tega, da je umrl. Nikoli ne bom razumela tega, da me je zapustil. Nikoli ne bom razumela tega, da je mrtev in ga ne bom nikoli več videla. Nikoli ne bom razumela tega, da sem sedaj sama. In nikoli ne bom razumela, zakaj me Bog tako sovraži.

In nikoli si ne bom oprostila, da sem dovolila, da je storil to. In nikoli si ne bom oprostila, da sem mu dovolila oditi. In nikoli si ne bom oprostila, da mu nisem znala pomagati. In nikoli si ne bom oprostila, da nisem vedela, kaj bo storil. Morala bi nekaj storiti, nekako spremeniti to najino prekleto usodo, tako pa sem samo neumno stala, ko sem zvedela za njegovo smrt. Še jokati nisem znala, sicer pa solze tako ali tako ne bi ničesar spremenile. Sploh ne znam povedati, kaj sem takrat čutila. Verjetno ničesar. Nisem se zavedala. Vse so bile le sanje, iz katerih bi se morala vsak čas zbuditi, a budilka je ostala nema.

Kako sem pravzaprav izvedela, da je umrl? Po dolgem času me je poklical Matjaž in me prosil, da bi mu pomagala pri neki raziskavi za nov članek. Pisal je članek o samomorilcih zadnjega tedna. Takrat nisem imela niti najmanjšega pojma, kdo so in v kaj se bom zapletla. Pa mi je pokazal slike. In bil je on. Moja edina in največja ljubezen. Zgolj izpustila sem tiste slike in stekla domov. Sploh nisem mogla jokati. Nisem mogla verjeti. Razumeti. Upala sem, da ima brata dvojčka, da gre zgolj za foto-montažo, da je prejel pogodbo za film. Našla sem tisoče možnih vzrokov, čeprav sem več čas vedela, da je vse zgolj iluzija. Resnico sem čutila. Slutila. Že takrat, ko sem ga zadnjič videla, sem vedela. Morda sem ravno zaradi tega klečala pred njim. Ga prosila. Rotila. Toda to je iz moje duše do mojega razuma prišlo prepozno. Tako nepreklicno prepozno. Nepreklicno. Poti nazaj več ni. Pizda.

Zaklenila sem se v sobo, vse dokler ni Matjaž pritekel za mano. Nisem mu odprla. Dolgo je trkal tam in po kakšne pol ure, uri ali dnevu, je vlomil v sobo. Mislil je, da so me zgolj slike tako pretresle ter se bal, da sem tudi sama razmišljala o samomoru. Čeprav nisva bila več prijatelja, je takrat med nama ponovno zagorela nekakšna iskra in v navalu zaupanja sem mu povedala vso zgodbo o nama. Bil je šokiran, a kljub vsemu je razumel. Bil je edini človek, ki je takrat razumel.

Razumel, kako prekleto boli, če te zapustijo. Ne da bi vedel zakaj. Če se dan in noč obtožuješ. Če ti nič ni jasno in vsak trenutek, vsak prekleti trenutek tega prekletega življenja, upaš, da ni resnično. Da so vse le sanje. Neke nore šale. Karkoli. Vsako sekundo te preseka takšna bolečina, da ni živega bitja, ki bi jo bil sposoben preživeti. Kako prekleto lahko boli ljubezen. Kako prekleto lahko boli smrt. Kako prekleto lahko boli življenje.

Njegovega pogreba se sploh ne spomnim. Vem, da nisem mogla jokati. Vem, da sem zgolj preklinjala. Boga ljudi. Sebe. Njega. Tega ne bi smel narediti. Ampak, ko pa ga tako prekleto razumem. Če bi imela vsaj malo poguma, bi tudi sama to naredila. Takoj. V sekundi. Kako je lepo biti mrtev. Ko ti nihče ne gnjavi. Ko ni vsega tega prekletega sveta. Smrt. Joj, kako mu zavidam.

Tudi Matjaž in Sanja sta prišla na pogreb. Matjaž je bil človeški, ona pa... Ne razumem, kako se lahko ljudje tako spremenijo. Na pogrebu se je metala po njem. Očitno še morilka bolj spoštuje družbene norme kot ona. To ne moreš verjeti. In sploh mi ni niti sožalja izrekla. In ko sem ji potem nekoga predstavila, čeprav ne vem, kako sem sploh prišla na takšno idejo, ampak slučajno smo skupaj sedeli na sedmini, mu niti roke ni dala. In on je ostal tam z iztegnjeno roko. Kako se lahko ljudje tako spreminjajo. In kako je lahko svet tako prekleto... Nimam besed. Spet sem ostala brez vsega. Brez njega. Brez ljubezni. Brez prijateljev. Brez kogarkoli, s komer bi sploh lahko govorila. Mu povedala, kako prekleto težko mi je. Morda bi še lahko zaupala Matjažu. Ampak ona krastača me sploh ni spustila poleg. Saj vem, da je njen. In pizda, verjetno ga ne bom pofukala na pogrebu edinega človeka, ki sem ga ljubila. Toda ona je očitno mislila ravno to. To bi bilo že smešno, če ne bi bilo tako prekleto tragično. Tako prekleto tragično.

Potem sem odšla. Nekam. V neke hribe. Gozd. Zgolj hodila sem. In tekla. In kadila. In se hotela ubiti. In še danes mi ni jasno, kako nisem tega storila že takrat. Pizda. Fuk. Življenje. Nesmisel. Pizda. Tega se nisem hotela več iti. Sita sem bila igre, v kateri veš, da ne boš nikoli zmagal. Igre, kjer zgubljaš in ki nima pomena. Življenje je v bistvu največja zasvojenost z igrami na srečo. Gozd torej. Zgolj blodim. Upam, da se bom izgubila in ne bom nikoli več našla poti nazaj. Nikoli. Da bom končno umrla. Sama. Daleč proč od tega prekletega sveta. Ki tako ali tako ni vreden ničesar. Popolnoma ničesar. **Ljudem se lahko mečeš pod noge in tuliš, da ne bo nihče reagiral. Morda se ti bodo smejali. Rekli, da si mentalno zaostal ali čustveno labilen in te strpali v neko umobolnico.** Bogu in hudiču za hrbtom. Da se te znebijo. In da potem nimajo slabe vesti. Naredili so vse, kar je bilo v njihovi moči. Pizda. Seveda. Takšen je ta svet. Najprej te ubijejo. In potem rečejo, da ne smeš umreti, ker to ni v skladu z družbenimi normami in pravili tega neumnega človeštva. Seveda.

Blodila sem torej tam nekje. Skoraj sem se spotaknila ob grudo človeškega mesa, ki je ležala tam. Zgolj smejal se mi je. Bil je tako čudno dobre volje. Pa vendarle se je videlo, da je vse zlagano. Navezal je pogovor z mano. Mi ponudil eno šutko. Zakaj pa ne? Upam, da bo moja prva in zadnja. Sploh nisem vedela, kaj mi je dal, ko mi je nekaj vbrizgal v žilo. Kako noro se mi je zdelo to. Razmišljala sem, če ima slučajno aids. Zasmejala sem se. Zakaj pa ne? Še ena zabavna prigoda v mojem življenju. Bilo bi prav komično. Torej, začelo je delovati. Najprej sem začutila rahlo omotico. Nato pa mi je bilo tako lepo. Pozabila sem, da je mrtev. Pozabila sem, kako je, če te vse boli. Pozaba. Kako lepa beseda. Nato sem zaspala. Po vsem skupaj. In zjutraj sem se zbudila in njega ni bilo nikjer več. Spet sem bila sama. **Opazila sem, da sem bila slečena. In mislim, da sem krvavela. Očitno je bilo vsaj komu lepo to noč.** Nekako sem se mu očitno mogla zahvaliti. Očitno ni res nič več zastonj. Dandanes. Vse se plača. Še malo pa boš moral plačati, pa se boš lahko ubil. Zakaj pa ne. Najameš plačanega morilca, pa naredi tisto, česar sam ne zmoreš. Kako mora biti to lepo. Božansko. Kako zanimivo bi bilo delati načrt svojega umora. Mu poveš, kje in kako te lahko ubije. Čista poezija. Nato me je nekdo odkril. Klicali so policijo. Potem sem bila nekaj časa na neki kmetiji. Kjer so me baje psihično zdravili. Seveda. Saj, ljudje so bili celo prijazni. Toda kot da mi je bilo mar za to. Spet sem se spomnila njegove smrti. Pizda.

Mrtev je. In jaz tukaj meditiram, ko mi nekdo bluzi o smislu življenja. Poslali so me k psihologu. Čisto simpatičen možiček. Ki se je trudil, da me lahko popelje na pravo pot. Kot da bi prava pot sploh lahko obstajala. Seveda. **Prava pot je on. On pa je mrtev. Tako dokončno in prekleto mrtev.** Saj sem cenila njegov trud. Toda vedela sem, da je zaman. In če je on imel vsaj malo pojma o ljudeh, je to lahko ugotovil tudi sam. Tako prekleto preveč sem zavožena. Sicer pa sploh ne vem, če hočem biti najdena ali kako bi temu drugi rekli. Seveda. Kako prekleto sovražim ta svet. Sploh nočem biti najdena. Brez njega sem zgubljena. Za vedno. Na veke vekov. Amen. Kakšen kaj mora biti pekel? Verjetno bi znal biti prav zanimiv. V primerjavi z življenjem, je to verjetno pravljica. Kaj je še sploh lahko hujšega od življenja? Mojega življenja. Je sploh moje? Če pa nimam nikakršnega vpliva nanj.

Nato so me ponovno prepustili največji mučiteljci. Sami sebi. Hodila sem sem in tja. Počela to in ono. Prišla nisem nikamor. Naredila nisem ničesar. Nič. Prazen nič. Vse je zgolj bedarija.

Obiskala sem njegov grob. Tako lep grob. Tam sem lahko ležala in mu bila blizu. Vse noči sem prespala tam. Na tisti prelepi preletni mrzli zemljici in sanjala, da sem z njim. **Neko noč se mi je utrgalo in sem se z golimi rokami prikopala do njegove krste. Razbila sem lesen pokrov in jo odprla. Takrat sem videl njegov obraz. Gnili. Zmaličen. Ubog.** Od njega so ostali zgolj še kosi mesa. Le kje je njegova duša, ki me je znala tako lepo razveseliti. Njegova zlata duša. Toda jaz sem jo iskala ob telesu. Poljubljala sem njegov zmaličen obraz. Njegov gnili obraz, ki je bil lepši od obraza vseh ljudi. Njegov zlati obrazek. Tako sem ga stiskala k sebi. Toda on je sedaj tako smrdel. Tako je bil drugačen. Potem se mi je utrgalo in sem kričala. In jokala. Se drla. Kako so mi ga lahko vzeli. In potem se ničesar več ne spomnim. In nato sem nenadoma pristala doma v svoji sobi. Ne vem, kako. Očitno sem blodila v svoji norosti. Očitno sem bežala proč od njegovega groba. Odšla sem do vodnjaka. Kakšno je kaj truplo te zveri, ki sem jo ubila. Kaj pa če on plačuje kazen za moje grehe. Ne ... To se ne sme zgoditi. Nikoli. Onadva nista povezana. Ničesar skupnega nimata. Prekleto. Razen tega, da sta oba mrtva. Nato sem spala. Spala. Spala. Sanjala, kako so vsi umirali. Sanjala, kako se me prebičali. Kako se me pretepli do smrti. Kamenjali. Kako so me skurili na grmadi. Kako so me nabijali. Eden za drug. Prvi. Drugi. Tretji. Stoti. In vsi so se potem spremenili v nekakšne čudne gmote. Očitno res pogubljam ljudi.

Pa sem se odločila, da bom normalna. Ali takšna kot si želiš, da bi bila. Joj. To je že tako smešno. Saj nisem zdržala več kot en dan. In potem sem spet zapadla v depresijo. Toda počasi, dan za dnem, se je moje stanje izboljševalo. Ponovno sem začela s svojim novinarskim delom, čeprav skorajda nisem mogla napisati članka o takšnih in drugačnih divah, ki imajo blazne probleme, ker jih je njihov zadrogirani tip prevaral z neko cipo. Ampak, kako zanimivo je, kako ljudje uživajo v tem. Kako uživajo v masaklu slavnih, ki propadajo. Očitno res ne prenašajo sreče drugih. Ne marajo tuje moči.

Potem sem se trudila nekako po svoje preboleti. Poudarjam, da zgolj trudila. Preprosto tako, da se nisem izogibala ničesar. Pijača. Cigareti. Takšne in drugačne droge. Le seksa več nisem prenašala. Nisem se bila zmožna dotakniti moškega telesa, ker me je preveč spominjalo nanj. Nanj. Na mojo ljubezen.

In čeprav ga nisem nikoli prebolela, bi bilo vse še mnogo slabše, če ne bi spoznala nje. Ona. Moja nova ljubezen. Naslednja žrtev. Sama sem sedela v baru in kot že tolikokrat do sedaj pila že svoje četrto pivo. Ali peto. Ali šesto. Ne vem. Nikoli jih nisem štela.

Se nadaljuje